

ženému na něm soudcovskému přesvědčení (§§y 258, 288 čís. 3 tr. ř.).

Nalézací soud nesprostil obžalované pro nedostatek objektivní, nýbrž subjektivní skutkové podstaty. Zmateční stížnost státního zastupitelství, dovolávajíc se jen důvodu zmatku podle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., namítá, že obžalovaní jako dospělí lidé musili si býti vědomi toho, že hraní církevní písně za daných okolností musí vésti k jejímu sesměšnění, — třeba že konečným úmyslem obžalovaných bylo sesměšnit faráře — a že je tudíž v souzeném případě skutková podstata přečinu podle Šu 303 tr. zák. dána i po stránce subjektivní. Nalézací soud sprostil prý neprávem obžalované z obžaloby pro nedostatek subjektivní skutkové podstaty poukazem na to, že jejich čin směřoval jen proti faráři. Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti. Nalézací soud zjistil formálně bezvadně za náležitého odůvodnění, že obžalovaní neměli úmyslu zlehčiti obyčej církve římsko-katolické a že si nebyli vědomi toho, že hraním církevní písně ji za daných okolností sesměšňují. Podle smyslu rozhodovacích důvodů neuvědomili si obžalovaní, že hraním církevní písně při oně příležitosti sesměšňují tento obyčej římsko-katolické církve, právě následkem toho, že jejich jednání bylo namířeno jen proti neoblíbenému duchovnímu. Tomuto závěru, vylučujícímu při použití prostředku, jímž mělo býti dosaženo dalšího cíle, vědomí v Šu 303 tr. zák. předpokládané, nelze vytýkati nelogičnost. Ježto tedy subjektivní skutková podstata trestného činu obžalovaným za vinu kladeného není prokázána, sprostil nalézací soud obžalované z obžaloby právem a bylo proto zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 2367.

O porušení předpisů §§ů 262 a 267 tr. ř. způsobem opodstatňujícím zmatek čís. 8 Šu 281 tr. ř. jde jen tehdy, byl-li obžalovaný uznán vinným skutkem, na nějž obžaloba ani původně nesměřovala ani za hlavního přelíčení nebyla rozšířena.

Obžaloba pro určitý trestný čin zahrnuje v sobě též veškeré formy spoluviny na zažalovaném činu (§ 5 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 7. května 1926, Zm II 588/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Jana K-ého a Františka V-e do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 2. října 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými spoluvinou na zločinu krádeže podle §§ů 5, 171, 173, 174 II. e), 179 tr. zák., Jan K-ý též podle Šu 176 II. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatečnost podle čís. 8 Šu 281 tr. ř. spatřuje stížnost obžalovaného Jana K-ého v tom, že rozsudek uznává stěžovatele vinným deliktem a pro činnost, pro něž naň obžaloba vůbec nebyla vznesena. Námitka, kte-

rou zmateční stížnost podrobně provádí jen, pokud jde o důvod zmatku čís. 8, jest bezpodstatna. Obžaloba byla sice na stěžovatele a na další čtyři osoby vznesena jako na přímé pachatele zločinu krádeže, napadeným rozsudkem byli však oba stěžovatelé uznáni vinnými spoluvinou na témž zločinu, spáchanou tím, že, nechavše zhotoviti a poskytnuvše neznámým pachatelům, kterými byla pokladna vyloupěna, lupičské nářadí k vypáčení pokladen, k (vykonání) činu úmyslně napomáhali a k jeho bezpečnému vykonání přispěli. Z předpisů trestního řádu (§§y 262, 263, 267), v jichž porušení spatřuje zmateční stížnost důvod zmatečnosti čís. 8 §u 281 tr. ř., mohly by tu v úvahu přijíti pouze předpisy §§ů 262 a 267 tr. ř. Tyto předpisy, zejména ustanovení §u 267 tr. ř., jsou však porušeny způsobem, zakládajícím jako překročení obžaloby onu zmatečnost, pouze tehdy, byl-li obžalovaný uznán vinným s k u t k e m, na nějž obžaloba ani původně nesměřovala ani za hlavního přeličení nebyla rozšířena. To se v souzeném případě nestalo. Neboť obžaloba pro určitý trestný čin, třebaže má na mysli jen přímé pachatelství obžalovaného, zahrnuje v sobě též veškeré formy spoluviny na tomto činu, ježto podle §u 5 tr. zák. dopouští se zločinu netoliko přímý pachatel sám, nýbrž i každý, kdo vyvinul některou z činností, tamtéž jako spoluvinu blíže vylíčených. Ostatně ona činnost obou stěžovatelů, která byla rozsudkem podřaděna skutkové podstatě spoluviny, jest v obžalovacím spise vylíčena podrobně, zejména, pokud jde o opatření jednotlivých dílů lupičského nářadí oběma stěžovateli, nejen jako doklad podezření přímého pachatelství vůči oběma, nýbrž zároveň jako činnost k provedení krádeže přímo a bezprostředně směřující a pojící se tak v jednotný celek se skutkem, tvořícím vlastní předmět obžaloby. Nepřekročil tudíž nalézací soud obžaloby tím, když, nenabýv přesvědčení o vině stěžovatelově jako přímého pachatele, shledal v oně ostatní jeho činnosti, zahrnuté i v obžalovacím spise, skutkovou podstatu spoluviny. Návrhem veřejného obžalobce nebyl v tom ohledu vázán již vzhledem na předpis §u 267 tr. ř.

Čís. 2368.

I začátek osady jest »uzavřeným místem« ve smyslu prvního odstavce §u 46 min. nař. z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák.

Řidič automobilu má udržovati rychlost v takových mezích, by mohl býti připraven na všechny možnosti (na možné náhlé objevení se překážky); s hlediska §§ů 335, 337 tr. zák. nestačí dávání výstražných znamení a nevykročení z mezí přípustné rychlosti.

Spoluzavinění usmrceného (poraněného) pachatele nevyvíňuje.

(Rozh. ze dne 10. května 1926, Zm I 139/26.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 30. ledna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §u 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů: